

MISSA DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Homilia pronunciada a la catedral basílica de Sant Pere de Vic, el dia 24 de març del 2013

Els relats de la passió del Senyor ocupen un lloc central i cabdal en els evangelis. El temps curt en hores en què transcorregué la passió i mort del Senyor tenen una extensió gran en comparació amb els altres misteris de la vida de Jesús. Això ens parla de la importància que tenia, en la primera predicació i catequesi de les comunitats cristianes, la passió i mort del Senyor. I també de la importància que té per a nosaltres escoltar i acollir en el nostre cor el relat de la passió i mort del Senyor.

L'escolta de la passió i mort del Senyor sempre colpeix el nostre cor. No podem escoltar-la com si fos una realitat que no té res a veure amb nosaltres. La mort de Crist ens afecta directament, a tots i cada un de nosaltres, a tots i cada un dels homes i dones del món, tant els qui creuen en Crist com els qui no hi creuen. Llegim en el Catecisme de l'Església Catòlica: «L'Església, després dels apòstols, ensenya que el Crist va morir per tots els homes sense excepció. No hi ha hagut ni hi haurà cap home pel qual el Crist no hagi patit» (número 605).

En la nostra fe cristiana, la mort del Senyor, unida sempre a la seva resurrecció, hi ocupa un lloc central. En el nostre credo confessem clarament que Jesús, el Fill unigènit de Déu nascut de Maria verge fou «crucificat per nosaltres sota el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escripures».

El nom del nostre Déu va unit a la creu. Jesús és el crucificat, el qui morí en la creu. I d'aquesta mort i d'aquesta creu i d'aquest Senyor crucificat no ens avergonyim. Encara més, com diu sant Pau; «Nosaltres ens gloriem en la creu de nostre Senyor Jesucrist» (cf. Ga 6,14). O com ens diu santa Rosa de Lima: «Fora de la creu no hi ha cap més escala per a pujar al cel».

Crist ha mort per nosaltres i a causa dels nostres pecats. La mort en creu de Jesús no fou fruit d'un atzar tràgic, ni d'un accident imprevist, ni d'una sèrie de circumstàncies malaurades. Les causes històriques de la mort són múltiples, i són també múltiples els actors d'aquesta voluntat de donar mort a Jesús: l'odi dels dirigents del poble, la traïció de Judes, l'abandonament dels deixebles, la deixadesa de Pilat, el refús de la multitud del poble, la crueltat dels soldats, la força d'una llei aplicada sense justícia.... Però, més enllà de les causes immediates, hi ha una realitat molt més profunda i en la que tota la humanitat és inclosa: Jesús ha patit, ha estat crucificat, ha mort i ha estat sepultat a causa del nostres pecats, dels pecats de la humanitat. Llegim en el nostre Catecisme: «Hem de considerar culpables d'aquest crim horrible els qui contínuament recauen en el seus pecats... Nosaltres fem professió de conèixer Jesús. I quan el neguem amb els nostres actes, és com si poséssim damunt seu les nostres mans homicides. Deia sant Francesc d'Assís: «No són els dimonis els qui l'han crucificat, ets tu el qui amb ells l'has crucificat i el crucifiques encara, donant-te amb delectança als vicis i als pecats» (número 598).

La mort de Crist en la creu és l'expressió màxima d'amor. Ell va morir en la creu perquè ens estima i ens vol rescatar del poder del pecat i de la mort eterna. En la creu de Crist no es fa present un amor qualsevol, un amor sentimental. En la mort en creu de Crist es fa present l'amor en el grau màxim; l'amor que no és una romàntica sensació de benestar, sinó l'amor que és donar la vida per la multitud, per tota la humanitat que obre el cor a l'amor de Déu, sense cap exclusió de part de Déu, però respectant sempre la llibertat de la criatura.

No hi ha amor més gran que donar la vida pels seus amics, va dir Jesús als seus deixebles al Cenacle el dijous sant. I així és com nosaltres hem de viure aquest

diumenge de Rams, aquesta Setmana Santa. L'hem de viure amb l'agraïment al cor envers aquell que ha donat la vida per nosaltres; encara més per aquell que és la nostra vida. Perquè què seria de nosaltres si Crist no hagués mort per nosaltres? El nostre destí inexorable seria la mort, i mort eterna. La nostra vida seria viure sense horitzó, sense l'horitzó de l'amor que obre el cor a l'esperança que mai no mor. La nostra vida no seria, perquè sense Crist no som res, la humanitat no és res. Així ho diu el Concili Vaticà II: «L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Culminem la nostra Quaresma amb la penitència, amb el sagrament de la confessió o de la reconciliació per a poder viure amb intensitat i amb fruit el Triduum pasqual. Recordem que a la nostra Catedral dimarts vinent, el Dimarts sant, farem la Celebració Comunitària de la Penitència, única a la ciutat en aquesta Setmana santa, per demanar perdó de manera especial al Senyor pels nostres pecats contra la fe, en aquest Any de la Fe que el papa Benet XVI va convocar.

Que santa Maria, Mare dolorosa al peu de la creu, ens ajudi a viure amb fe, esperança i caritat aquesta Setmana Santa que avui iniciem. Acompanyem Jesús en la seva passió i mort. Acompanyem-lo en la seva resurrecció per poder ressuscitar amb ell en la vida nova que brota de la seva mort i resurrecció.